

NATUUR EN GENADE

Knielen

Toen de vader van Dom Joseph
al meer dan negentig jaar oud was
deed hij de uitspraak:

op je knieën kun je nog
heel lang werken

Zegening

Hoe zou je je niet
tekenen met het kruis
als je vader de akker zegende
voordat hij begon te zaaien?

Hoe zou je niet een
kruisteken maken over jezelf
als je moeder het brood
dat zij aansneed zegende?

Hoe zou je het donkere
niet beteugelen als je vader
het kwade bedwong om
het goede te vrijwaren?

Hoe zou je het kwade
niet bestrijden als je moeder
met een palmtakje in de hand
het onweer bezwoer rond de hoeve?

Dom Joseph
de geduldige
die zijn familie
vroeg hem
zakjes zaad
toe te sturen
bloemzaden vooral
schiep zijn tuin
vanaf het begin
zoals God

Zo kon hij
het hele groei-
en bloeiproces
leiden en volgen
en zag hij zoveel
heel het jaar door
op dezelfde manier
als hij omzag
naar het naderkomen
van God

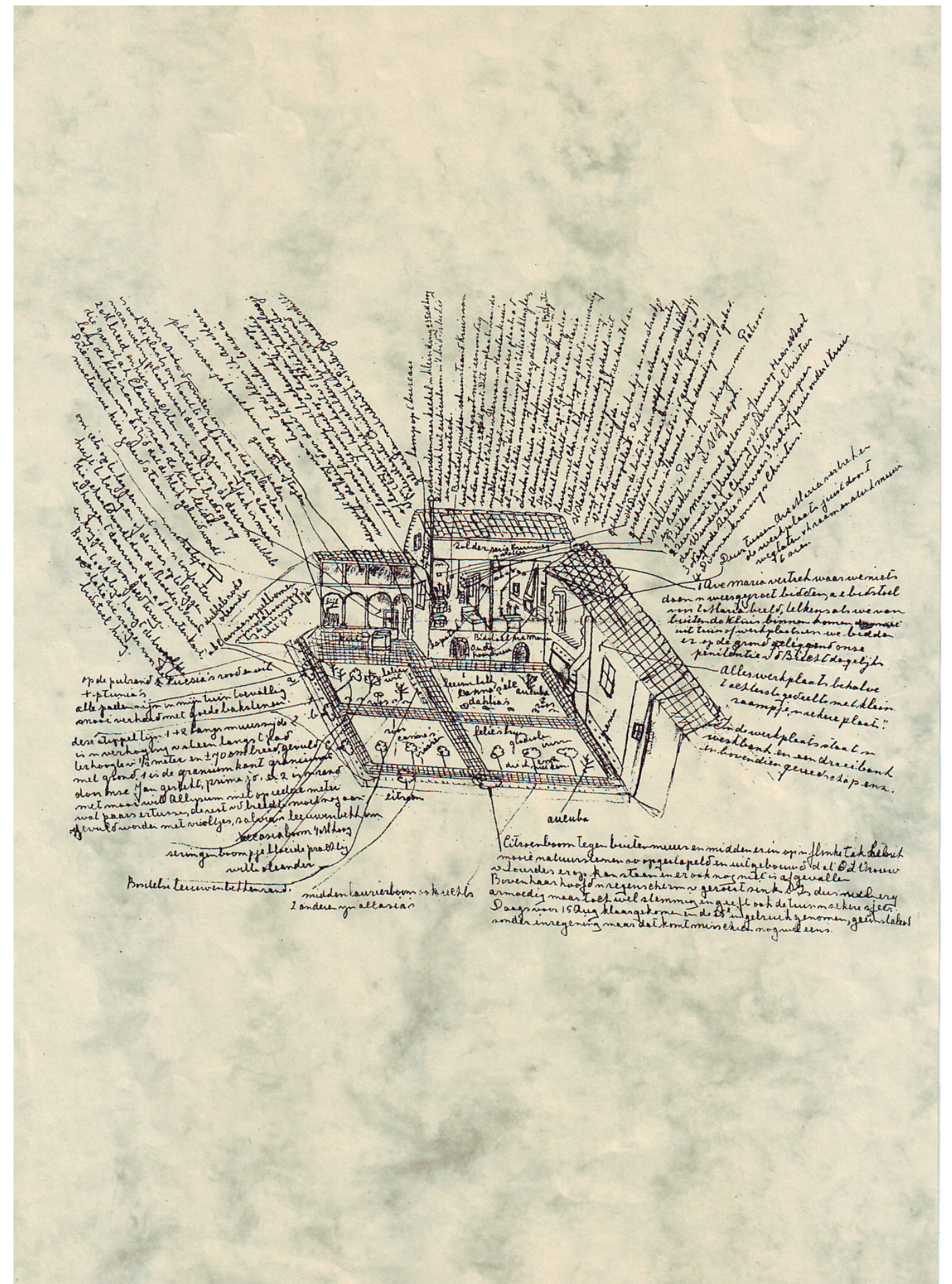
Natura mirante

Als jongeman had Kees de Middelbare Landbouwschool gevolgd en land- en tuinbouw geleerd en ook veeteelt.

Als Kartuizer werd hij
een grote bloemist.
Maar hoe breng je dit
zonder camera in beeld?

Dus tekende hij kluis
en tuin en noemde hij
de bloemen en struiken
allemaal bij de naam.

Dit kunstwerkje stuurde hij naar zijn ouders en familie. Zo leidde hij hen rond door zijn paradijsje.

Dit is Froukje
uit de Lage Landen.
Verwonderd kijkt zij
in het avonddonker
om die flits van licht.

Zij staat op het grazige
voorterrein van de
Certosa di Calci in Pisa
voor het gastenverblijf
aan het boerderijgedeelte.

Dom Joseph Peijnenburg,
boer en grote veekenner
van weleer voordat hij
zijn priesterstudie begon,
zal haar hebben geïmporteerd

vanuit Friesland: het land
van het melkrijk zwartbont vee.
Froukje, deze vaars, is dus
op jonge leeftijd ingetreden
bij de Kartuizers die allen

van haar dronken, zich om
haar verheugden en wie weet
ging Dom Joseph haar af en toe
eens strelen, want zijn liefde
voor paard en koe was gebleven.

(1956)

Intiem shot

Precies vanaf deze plaats hadden we even een inkijk in het voorplein van de Grande Chartreuse waar drie Kartuizers met elkaar wandelden.

Dit was een intiem shot.

Precies naast het smalle weggetje waar we stonden, liepen twee alpenrunderen in de wei, wat verscholen onder een eikeboom.

Toen we over het laaghangend prikkeldraad heenstapten om van dichtbij een scherpe foto te maken, joeg de jonge stier ons de wei uit.

Dit was een te intiem moment.

Buurman & buurvrouw

Dit zijn de buurman en de buurvrouw van de Kartuziers in de Grande Chartreuse bij Grenoble - minnend stoeiend voordat de extase aanvangt.

Precies op het punt waar vanaf de hellende weg langs het klooster een blik kan geworpen worden op het kleine voorterrein aan de voorzijde,

stonden deze twee verliefde runderen, de liefde inademend die opsteeg uit het claustrum en de monnikscellen, gereed om Gods mysterie te ervaren.

(1981)

Het groene dal

Zijn hand beroerde zacht
de Aronskelken die langs
het tuinpad zich hieven
in een groet - en waar
in de valle graziosa
de rozen rose geurden
hief hij zijn armen
in een woordeloos gebed.

Natuurmonnik was hij
die om zijn broeders
het dagelijkse deinen van
de psalmenvloed verdroeg.
Maar als de zon zich baadde
in zijn naakte lichaam
zongen zijn zinnen
een hooglied voor godin.

De handen van God

God zegent liefde en gerechtigheid, maar trekt zijn handen terug van wie liefde nalaten en onrecht doen. Mensen kunnen onrecht doen - structuren ook door mensen geleid. Dat gebeurt wanneer een middel doel wordt of het doel de middelen heiligt.

Er was een lang geprofeste monnik. Hij beminde God, hij had Jezus lief en schuwde offer noch kruis. Maar hij werd steeds magerder en zwakker. Zelfs zijn geest vermagerde en zijn gebed verdorde daardoor. Zijn maag verdroeg het niet langer 'dan weer helemaal leeg te zijn - dan weer helemaal vol'. En van leven op water en brood -op vrijdag- kromp zijn maag. Zo werd hij ziek.

Een jaar lang was hij buiten het klooster. Hij woonde bij Zusters Clarissen, at veel en goed, rustte, sliep uit en deed plezierige dingen. Maar steeds bleef hij verlangen naar zijn eigen kluis die het hele jaar leeg was blijven staan. De bloembollen in zijn tuintje bloeiden zonder dat iemand het zag, de bidstoel was geen bidstoel meer.

Vol optimisme en levenslust vertrok hij weer om zijn monniksleven te hervatten. In blakende gezondheid verscheen hij in het koor.

Binnen het jaar was al die glorie weer vergaan en wapperde zijn pij weer om zijn leden. Weer moest hij zijn dierbaar 'levenshuis' verlaten - en nu voorgoed.

Er bleven veel vragen over.

Zou het karakter van dat monniksleven ingrijpend veranderd zijn geweest: als voor deze monnik de maaltijden wat gespreider hadden mogen liggen - als hij gewoon 'reglementair' een siesta had mogen inlassen op het heetst van de dag - als hij het nachtofficie eens had kunnen overslaan zonder het gevoel te krijgen weg te groeien uit het geheel - als hij eens wat met de broeders had mogen opwerken - als hij eens de berg had mogen opgaan voor een wandeling?

Maar het besluit viel: dit leven kun je niet meer voortzetten...zoek je weg in het pastoraat.

Hij ging, werd pastoor, leefde gelukkig - daar niet van! Maar wat zou hij graag gebleven zijn en hoe waardevol zou hij voor de orde zijn gebleven.

Zou God misschien -wanneer structuren van mensen falen- zijn handen ooit (even, langdurig, dan hier dan daar) terugtrekken om nieuwe wegen te openen naar liefde en gerechtigheid?

Kees

Alsof hij nooit
in Italië was geweest

alsof hij nooit
uit Brabant was weggegaan

alsof hij een eenvoudige boer
was gebleven in Boxtel

zo werd hij pastoor in Oeffelt
een dorp aan de Maas.

Maar in hem bleef de monnik
al was zijn hart bij de mensen

bij wie hij huisgenoot was
voor wie hij bad en werkte.

De pastorie was zijn kluis
waarin hij leefde voor God alleen

en in zijn cella knielde hij
en was hij een gelukkige Kartuizer.

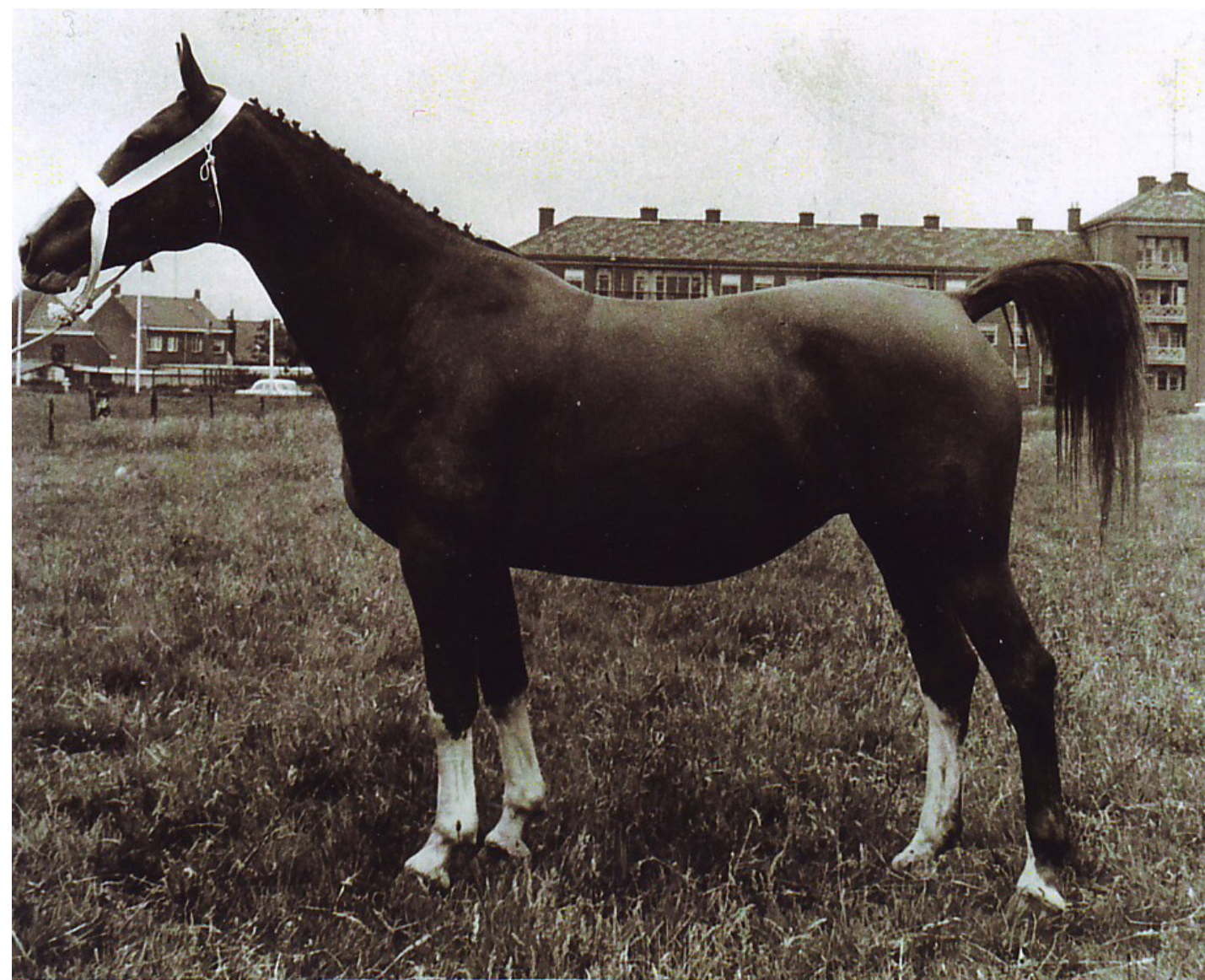

Emica

Zijn paard
een stermerrie
een vriendin
zij was mooi
en lief

Op 10 mei
gedenken wij
de geboortedag
van Dom Joseph
met hem samen
want ook hij
zal zijn
verjaardag
blijven vieren.

We zingen dus:
Lang zal hij leven
in de gloria...

Samen

Voor de allene God
alleen leven, is
daarom eenzijdig omdat
God niet alleen is:
God is Drieën.

En daarom is 'samen'
voor God alleen zijn
de eigenlijke weergave
en verwerkelijking van
God die 'samen' is.

Vader Zoon en Geest:
Vader en Zoon zijn
door de Geest verbonden
en samensmeltend in de
allerinnigste eenheid.

Tussen hen die elkaar
toebehoren en elkaars
liefdebeeld zijn in
gelijkenis, is het de
liefde die één maakt.

Zij leven de drieëne
werkelijkheid van God
waardoor alleen-zijn
en eenzaamheid worden
opgeheven in God.

Zo kunnen zij het leven
van God, de Levende God
beleven en ervaren
en zelf groeien in
goddelijke humaniteit.

En zo wordt menselijke
werkelijkheid goddelijke
werkelijkheid - en
goddelijke werkelijkheid
menselijke werkelijkheid.

Trôst

Wendelientje
m'n kientje,
mih oew wèrm poeleke
op mèn ijskaauw haand,

'k zie oe mih trôntjes
in oew eugskes
ôn de raand van de
euwiget stôn.

Stil stôdde te drome
in mèn licht.
Ziede gè ôk
mèn blij gezicht?

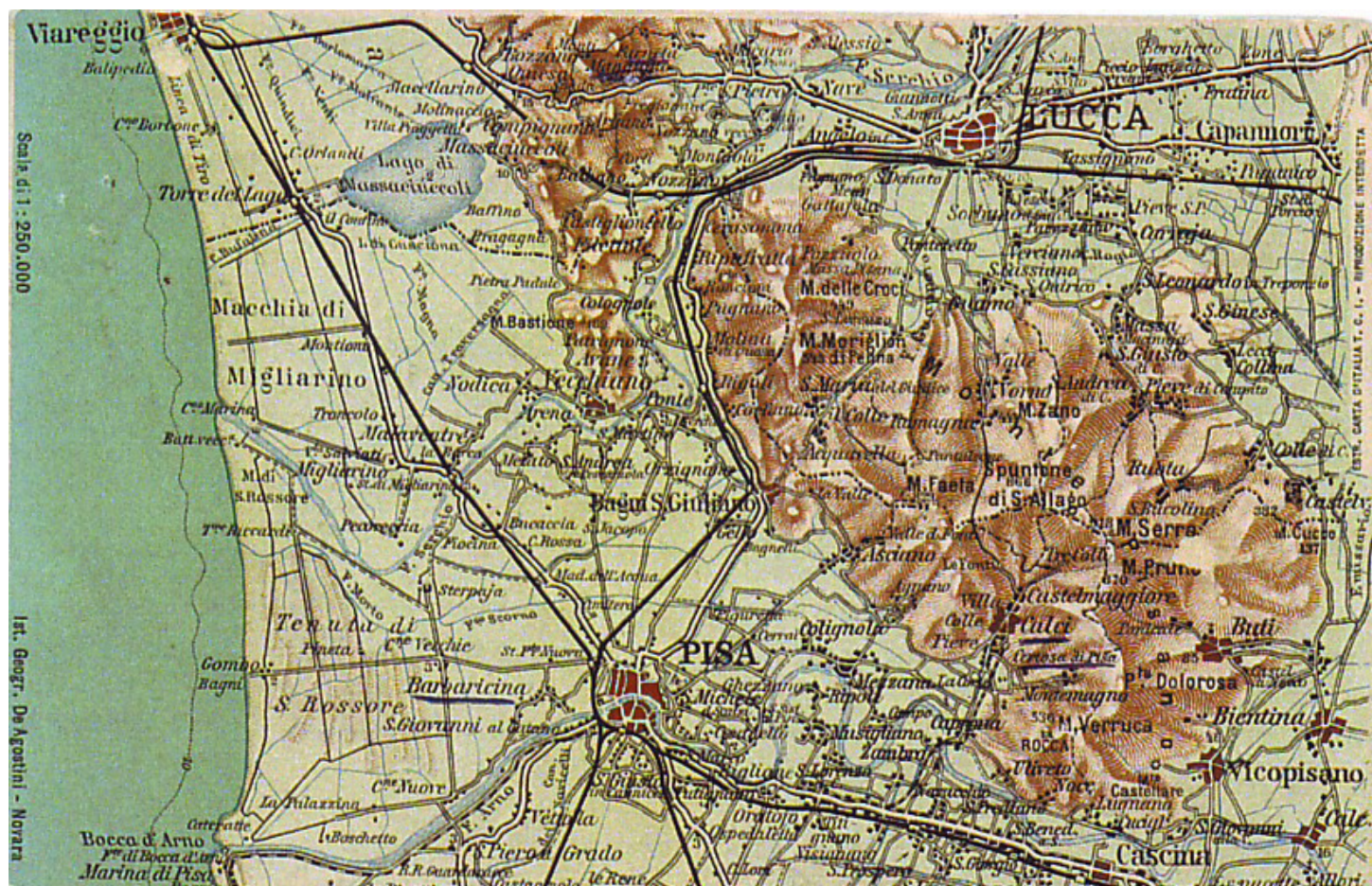
Vuulde nog mèn vingurs
dur oew horrekes speule?
Nà zie'k pas de lichjus
die um oew hartje stôn.

M'n urst dienereske deh
zò gèr ôn 't altaar ston,
gaav 'k oe durum aalt
't beste stukske Broot?

Wendelientje
m'n kientje,
nou gôh 'k noijt
mer doot...

(Troostdicht bij Kees Peijnenburg)

*Gebed is
bij God zijn
die bij ons is*